

Bilag 2.

Til Justitsministeriet.

Ved Skrivelse af 6. Februar 1925 har Justitsministeriet under Henvisning til Anmodning af Landstingsudvalget angaaende Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 277 af 30. Juni 1922 om Umyndighed og Værgemaal afæsket Medlemmerne af Straffelovskommissionen af 1917 en Erklæring angaaende to i Udvalget stillede Ændringsforslag til det nævnte Lovforslag.

Skønt vi betragter vort Hverv som Straffelovskommission som ophørt ved Betænkningens Afgivelse i 1923, har vi dog ment under de foreliggende Omstændigheder at burde efterkomme den nævnte Anmodning og har fundet det mest hensigtsmæssigt at søge den foreliggende Opgave løst ved at udarbejde et Udkast til en Lov, som vi har tænkt os som et midlertidigt Tillæg til den gældende Straffelov. Idet vi hermed fremsender dette Udkast, skal vi hertil knytte følgende Bemærkninger:

Det er vor Opfattelse, at en stykkevis Gennemførelse af en ny Straffelov af principielle Grunde maa betragtes som uheldig, og at Betænknelighederne derved særlig gør sig gældende, naar Talen, som i det foreliggende Tilfælde, er om en Lejlighedslov, hvis Vedtagelse ønskes snarlig gennemført.

Udgangspunktet for de foreliggende Forslag har imidlertid været den praktiske Trang til allerede nu, inden en ny Straffelovs Ikrafttræden, at tilvejebringe Hjemmel for Anvendelse af mere effektive Foranstaltninger end efter den gældende Lovgivning muligt, særlig Interneringsforanstaltninger, overfor visse Personer, som paa Grund af mentale Mangler frembyder varig Fare for alvorlige Krænkelser af Retssikkerheden.

Idet vi er enige i, at en saadan Trang er til Stede, mener vi det forsvarligt allerede nu at lade de herhenhørende Bestemmelser i det foreliggende Straffelovforslag delvis træde i Kraft.

Vi henviser i saa Henseende til det vedlagte Lovudkast §§ 1 og 2, ved hvis Affattelse vi har fulgt det af Straffelovskommissionen af 1917 udarbejdede Udkast, men hvis Omraade vi paa Grund af Lovens rent midlertidige Karakter har ment at burde begrænse til det mest paakrævede, Sædelighedsforbrydere, Brandstiftere og andre almenfarlige Forbrydere, hvis Lovovertrædelser er af særlig alvorlig Art.

Med Hensyn til de foreslaaede Sikkerhedsforanstaltningers Anvendelighed paa de Personer, der er idømt Straf efter den gældende Straffelov, eller som endog før den paatænkte nye Lovs Ikrafttræden har udstaaet deres Straf, har vi ikke kunnet finde det rigtigt at foreslaa *Interneringsforanstaltninger* bragt umiddelbart til Anvendelse alene paa Grundlag af et Skøn over disse Personers antagelige Færlighed for Retssikkerheden, naar denne Færlighed ikke efter deres Løsladelse har vist sig i Gerning.

Derimod har vi (se Udkastets § 4) anset det forsvarligt, at der med Hensyn til Sædelighedsforbrydere, for hvis Vedkommende den praktiske Trang til at faa raadet Bod paa de uheldige Virkninger af Straffelovens § 39 er særlig stærk, som Overgangsbestemmelse skabes Hjemmel for Tilholds- og Tilsynsforskrifter, som dels i sig selv kan tjene til at forebygge, at den paagældende paa ny forbryder sig, dels i Tilfælde af Overtrædelse kan afgive Grundlag for en Internering, uden at der herved gøres Brud paa Grundsætningen om, at nye Straffelove ikke bør have tilbagevirkende Kraft. Saadanne Forskrifter har vi ment at kunne foreslaa til Anvendelse ogsaa overfor Personer, der inden den nye Lovs Ikrafttræden er løsladt efter udstaaet Straf, dog kun indtil et Aar efter Løsladelsen, og for saa vidt angaar Tilholds- og Tilsynsforskrifter, hvis Overtrædelse skal kunne have Internering til Følge, paa den yderligere Betingelse, at de er løsladt efter udstaaet *Strafarbejde*.